

[Krarup.]

magten paatvinger Kirken kvindelige Præster, for daet er netop det, der sker nu. Og hermed kommer jeg saa til min tredie Indvending mod kvindelig Ordination:

Det er et uberettiget Indgreb i Kirkens indre Liv.

Den rette Ordning i denne Sag burde være, at Staten, Lovgivningsmagten, spurgte Kirken, hvad den ønskede, og derefter støttede Kirken i at opnaa dette, saadan som det er forudsat i Grundlovens Bestemmelse om, at Kirkens Forhold ordnes ved Lov. Men her er det ganske modsat. Staten lovgiver paa Trods af de Ønsker, som Kirken har været i Stand til at fremsætte. Det er ellers ikke let for Kirken at fremsætte Ønsker, for Kirken har ingen forfatningsmæssigt sikret Repræsentation, der kan udtale sig, naar det er paakrævet; men vi har dog 9 folkevalgte Biskopper, og netop fordi de er folkevalgte, har de en meget stærk Stilling som Kirkens Mund og Mæle. Af vore 9 Biskopper har de 7 udtalt sig imod kvindelige Præster, ja, Biskoppen over det Stift, hvor en Menighed har valgt at indstille en kvindelig cand. theol. til Embedet som Præst, har offentlig erklæret, at han ikke vil ordinere en kvindelig Præst. Lad mig i Parentes oplyse, at det er ogsaa et meget spinkelt Grundlag, den kvindelige Præst er indstillet paa, idet det drejer sig om en lille Valgmenighed paa 160 Medlemmer, hvoraf der, da de mødtes til dette for os at se saa vigtige Menigheds-møde for at afgøre, hvem der skulde være deres nye Præst, ikke engang mødte 40 pCt. Der mødte nemlig kun 59, og af disse 59 sagde 36 ja til at faa en kvindelig cand. theol. til Præst, og 23 sagde nej. Det vil sige, at hele Valget — jeg var lige ved at sige hele Postyret — hviler paa et spinkelt Flertal paa 13 i en lille Valgmenighed paa Falster. Selvfølgelig, i den Slags Sager regner man ikke med Tal, men man er alligevel tilbøjelig til at drage dem frem, naar Tingene drøftes.

Da den højtærede Kirkeminister ikke ønskede at forespørge, hvordan Landets Menighedsraadsmedlemmer, valgt af de paa de kirkelige Valgsteder opførte Vælgere, stillede sig til Sagen, foretog Menighedsraadsforeningen paa eget Initiativ en Undersøgelse af, hvad Menighedsraadene mente om kvindelige Præster. I det kirkelige Udvalg var der i 1920 7 Gange saa mange Nej-Stemmer som Ja-Stemmer, i 1928, da man havde en anden Afstemning, var der 5 Gange saa mange Nej-Stemmer som Ja-Stemmer. Den sidste, man kan sige uofficielle Afstemning inden for Menighedsraadene har givet til Resultat, at

23 pCt. svarede ja til kvindelige Præster og 43 pCt. nej, medens 34 pCt. ikke fandt sig foranlediget til at give Udtryk for deres Stilling. Det vil sige, at dobbelt saa mange sagde nej som ja, og jeg synes, at efter den Maade, Kirken har sin Organisation paa, kan man egentlig ikke faa noget tydeligere Svar. Jeg regner ærlig talt ikke med de Afstemninger, der har været i Folketinget, for det er ikke Kirken, men naar Kirken spørges, saadan som den nu kan spørges i Dag, saa siger den nej til kvindelige Præster.

Det forunder mig — lad mig sige det som en Indskudsbemærkning —, at den højtærede Kirkeminister har udtalt, at disse ca. 1500 blanke Stemmesedler fra Menighedsraadene, altsaa fra dem, der ikke ønskede at deltage i denne Tilkendegivelse, maatte tages til Indtægt for dem, der ønskede kvindelige Præster, at de altsaa skulde lægges til Ja-Stemmerne. Det synes mig oprigtig talt lidet stemmende med Demokrati, at Antallet af ikke afgivne Stemmer lægges til den Side i Afstemningen, der passer bedst i Tilfældet, men det faar jeg maaske en Forklaring paa, naar den højtærede Kirkeminister igen faar Ordet; saaledes har jeg hørt det refereret, og jeg drager det frem her, fordi jeg synes, at det er en Opfattelse af disse ikke afgivne Stemmer, som er paa-faldende, og som jeg ikke rigtig forstaa.

Jeg og mange med mig finder det urigtigt og forkasteligt, naar en bekendelsesløs Rigsdag paatager sig at lovgive om Kirkens indre Forhold. Man vil maaske dertil sige, at dette er ikke indre Forhold, men man siger det i saa Fald med Urette, for dette Forhold berører Ordinationen, og denne har dog altid været Kirkens absolutte Ret. Et Menighedsraad kan i Dag indstille en Præst til et Embede, og Kongens Ret er det at udnævne ham — den Kaldsret, som Gode-ejerne ofte havde før i Tiden —, men ingen Præst kan overtage Embedet, hvis han ikke faar Ordination og Kollats af Biskoppen i Stiftet, om han saa er kaldet af Kongen eller hvem der nu har Myndighed dertil. Dette er Kirkens gamle og uomtvistede Ret, og nu vil man — jeg synes, det er det rigtige Udtryk — tvinge 7 af vore Biskopper ind i en Konfliktsituation, ved at kræve, at de enten skal gaa imod deres Overbevisning i denne Sag eller gaa imod en af Rigsdagen vedtaget Lov. Dette er dybt beklageligt, og at det vil volde Uro og Splittelse og dybe Saar, er, hvad man kan forudse. Det vil medføre Sognebaandsløsning og Stiftbaandsløsning i stor Udstrækning, og det er Kirken ikke vel tjent med.